

เพียรละกามฉันทะ

กาโมหะ โหหะคือกาม จมอยู่ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ที่มันจมอยู่คือมันดูแต่ข้างนอก ไม่ดูข้างใน ไม่ดูตัวของเรานี้ แต่เราชอบดูคนอื่น คนอื่นเห็นหมดแล้ว แต่ตัวเราไม่ชอบดูกัน มันจึงไม่เห็น มันไม่ใช่เป็นของยาก ลำบากอะไร แต่เราไม่พยายามที่สุดในตรงนี้ ยกตัวอย่าง มองดูสีกาสวยาๆ เป็นอย่างไรละ พอมองเห็นหน้ามันมองเห็นหมดทุกอย่าง เห็นไหม

ดูในใจนี้ได้ เห็นสภาพของผู้หญิงเป็นอย่างไร เห็นแล้ว พอตานอก มองเห็น ตาในเห็นหมดทุกแห่ง ทำไมมันเร็วอย่างนั้น คือมันจมอยู่ในน้ำ มันจมอยู่ มันวิจิตรอยู่ มันวิจิตรอยู่ มันติดอยู่ในนั้น เพราะว่าเราเป็นทาสมัน

เหมือนเราเป็นทาสของคนหนึ่ง คนนั้นมีอำนาจมากกว่าเรา ชี้ให้วิ่งก็ต้องวิ่ง ให้นั่งก็ต้องนั่ง ให้เดินก็ต้องเดิน เพราะอะไร เราฝืนไม่ได้เพราะเราเป็นทาสเขา เราเป็นทาสของกามนี้ก็เช่นกัน จะเขี่ยอย่างไรมันก็ไม่ออก ยิ่งให้คนอื่นเขี่ยก็ยิ่งร้าย เราต้องเขี่ยของเราเอง

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมนี้ เรื่องที่มันจะพันทุกซ์ พระพุทธเจ้าท่านจึงมอบให้เรานี้เอง พุดง่าย ๆ อย่างพระนิพพานนี้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ชัดแจ้ง ทำไมไม่อธิบายธรรมะให้ละเอียดแยกคายเกี่ยวกับเรื่องนิพพาน ท่านบอกว่าให้ปฏิบัติรู้เฉพาะตัวเท่านั้นแหละ ทำไมถึงบอกอย่างนั้น ก็ควรจะเชื่อมั่นเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ มิใช่หรือ พระพุทธเจ้าท่านปฏิบัติมาเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้าหลายอสงไขยก็เพื่อท่านจะได้โปรดสัตว์นั่นเอง ทำไมท่านไม่ชี้พระนิพพานให้รู้จักกัน ให้มันไปกัน บางคนก็คิดอย่างนั้น ถ้าพระพุทธเจ้ารู้จริงก็บอกจริงๆ สิ จะปกปิดอำพรางไว้ทำไม

ความเป็นจริงคิดเช่นนี้มันผิด คือเราจะเห็นอย่างนั้นไม่ได้ มันจะเห็นเพราะการประพาสเพราะการปฏิบัติ ท่านเพียงแต่จะแนะแนวทางพอให้เกิดปัญญาเท่านั้น บอกแต่ว่าให้ปฏิบัติเอง ให้กระทำเอง ผู้บรรลุก็เห็นเอง

แต่ว่าแนวทางที่ท่านแนะไปมันก็ขัดใจเราอยู่แล้ว ให้มันน้อยให้มันน้อยให้ อย่างนั้นอย่างนี้ เราก็ยังไม่ชอบอยู่แล้ว เลยบอกไปว่า ให้ท่านชี้นิพพาน ชี้ทางไปนิพพาน ให้คนที่มื้อมองอเท่าไปได้ อย่างตัวปัญญาก็เหมือนกัน ท่านจะเอาตัวปัญญานี้ชี้กันให้เกิดปัญญาเอาปัญญาให้กันไม่ได้หรอก แต่ท่านก็แนะแนวทางที่จะให้เกิดปัญญานี้ได้ แต่จะเกิดปัญญามากหรือน้อยนั้นแล้วแต่กรณี พุดถึงบุญวาสนาบารมีมีความรู้ความเห็นมันต่างกัน เช่นพุดถึงวัตถุธาอันหนึ่ง อย่างรูปสิ่งห้อยหน้าโบสถ์เราเนี่ย ต่างคนต่างดู ดูตัวเดียวกันก็ไม่เหมือนกัน คนนี้ว่าเหมสวย คนนั้นว่าไม่สวย ก็ตัวเดียวกันนั้นละ สวยไม่สวยเท่านี้เรารู้จักว่ามันเป็นอย่างไร

ฉะนั้น ผู้บรรลุธรรมช้ากว่ากันเร็วกว่ากันมันมีอยู่ พระพุทธองค์และสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน ที่ท่านประพาสปฏิบัติมานั้น ความเป็นจริงท่านทำด้วยตนเอง แต่ว่าทำด้วยตนเองนั้นก็ต้องอาศัยครูบาอาจารย์บอกอุบายให้เกิดปัญญา ท่านไม่สามารถเอาปัญญาให้กันได้หรอก ท่านสามารถแต่จะให้ความรู้เป็นบ่อเกิดของปัญญาเท่านั้น

ทีนี้เมื่อเราจะฟังธรรม ฟังมันจนหมดสงสัย มันก็ไม่หมดหรอก ความสงสัยมันไม่หมดด้วยการฟังหรือการคิด เราต้องเอาไปฟอกใหม่ ฟอกใหม่คือปฏิบัติใหม่ ถึงแม้ว่าท่านจะพูดความจริงมาสักเท่าไรก็ตามเถอะ เราก็ไม่รู้ไม่เห็นตามความเป็นจริงนั้น ถ้ารู้จักสักแต่वादคะเนหรือประมาณเอาเท่านั้น แต่ถึงไม่บรรลุธรรมในขณะที่ฟังอยู่นั้น ก็ตัวจิตมันสร้างตัวมันขึ้นได้นะ

มีเหมือนกันในครั้งพุทธกาล นั่งฟังธรรม บรรลุธรรมถึงขั้นที่สูงที่สุดในขณะที่นั่งฟังอยู่ก็มี แต่ว่าเมื่อฟังอยู่มันรู้อุปาย มันเร็ว คล้ายๆ กับลูกโป่ง ลูกโป่งนั้นนะ เขาสูบลมเข้ามันพองตัว ไอ้ลมที่มันอยู่ในลูกโป่งนั้นมันมีพลังที่จะดันออกมา มันพยายามที่จะออกแต่มันไม่มีรู พอเอาเข็มหมุดไปแทงสักนิดเดียวเท่านั้นลมก็ฟุ้ง...ออกไปเลย อันนี้ก็ฉนั้น

วิสัยของสาวกที่ฟังธรรม บรรลุธรรมในอาสนะที่หนึ่งนั้นก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรสัมผัส มันดันอยู่เหมือนลูกโป่งที่มันที่บออยู่ คือมันมีอะไรบังอยู่นิดเดียว มันไม่ออก พอได้ฟังธรรมถูกจิตเข้าเท่านั้น ก็เกิดปัญญาบัพขึ้นมาทันที ล่วงรู้ในเวลานั้น ปล่อยวางในเวลานั้น ท่านก็บรรลุธรรมอย่างแท้จริงได้ มันเป็นเสียอย่างนั้น มันง่าย ก็เพราะมันพลิกกลับเท่านั้นแหละ มันเปลี่ยนหรือมันพลิกออกจากความเห็นอย่างนั้นมาเป็นความเห็นอย่างนี้ จะว่าไกลมันก็ไกล จะว่าใกล้มันก็ใกล้

อันนี้เป็นของทำเอาเอง พระพุทธเจ้าให้อุปายที่จะทำให้เกิดปัญญา ครุบาอาจารย์เราทุกวันนี้ก็เหมือนกันฉนั้น ท่านเทศน์ให้เราฟัง เอาความจริงพูดให้ฟังกัน แต่เราก็เอาความจริงนั้นไปไม่ได้ เพราะอะไร มันมีเยื่ออะไรมาปิดบังอยู่นะ นี่จะหมายความว่ามันจมก็ได้ มันจมอยู่ในน้ำ กาโมหะ โหหะคือกาม ภโวหะ โหหะคือภพ ภพที่เกิด กามทั้งหลายก็อยู่ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ในธรรมารมณ์ ว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นเราเป็นเขา ยึดมันถือมันอยู่ในกามแน่น

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติบางทีก็เบื่อ เอือมระอา เบื่อในการปฏิบัติ ซี้เกียจ ไม่ต้องดูอื่นไกลหรอก อย่างเราฟังธรรมะกันนี้ ไม่ค่อยจะจำอยู่ในใจกัน แต่ว่าถูกคนอื่นเขาตำ ด่าอย่างจริงจัง โน้น ด่าแต่วันเช้าพรรษาโน้น ด่าอย่างหนัก ถึงวันจะออกพรรษาแล้วมันก็ยังไมลื้ม อีกพรรษาหนึ่งมันก็ยังไมลื้ม ชั่วชีวิตนี้ก็ยังไมลื้ม ถ้ามันเข้าถึงใจจริงๆ

แต่ธรรมะที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้มันน้อย ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทำไปไม่อยากจะเอาเข้าไปในใจนั้น ทำไมมันถึงลื้มกันมาตั้งนานาน ไม่ต้องพูดถึงอะไรมากหรอก ข้อวัตรเราเนี่ย อย่างเราตั้งข้อวัตรว่าก่อนฉันหรือฉันเสร็จแล้วเก็บบาตรอย่าไปคุยกันนะ เท่านั้นมันก็ยังไมค่อยจะได้ แต่รู้ด้วยว่าการคุยกันนี้มันดีอะไรไหม มันตกอยู่ในกามทั้งนั้นแหละ คุยไปคุยมาก็ขัดแย้งกัน แล้วก็ทะเลาะกันขัดใจกันเท่านั้น ไม่มีเรื่องอะไรมากหรอก เท่านั้นไม่ใช่เป็นของละเอียด เป็นของหยาบๆ อย่างนี้มันก็ไมค่อยจะเอาเนะคนเนี่ย ว่าอยากจะบรรลุธรรม แต่จะเดินไปทางนั้น ไมค่อยจะเดินมาตามทางนี้ มันเป็นไปเสียอย่างนั้น ข้อวัตรทุกอย่างทุกประการนี้ มันเป็นอุบายให้เข้าไปเห็นธรรมะทั้งนั้น แต่เราไมค่อยรู้ ไมค่อยประพฤติปฏิบัติให้มันเดินไปตรงนั้น

การปฏิบัติอย่างจริงจังนี้ คำว่า อย่างจริงจัง มีใช้ลงเรียวลงแรงอะไรมาก คือตั้งใจให้มันมีพลังของจิตขึ้นเท่านั้น ให้พยายามมีความรู้ทุกอย่างที่มันเป็นมา ที่มันจะจมอยู่ในกาม ที่มันเป็นข้าศึก เท่านั้นก็ยังไมค่อยจะได้

ทุกปีจวนจะออกพรรษาก็ยังเป็นนะ คือมันเดินไม่ไหว มันเดินไปสุดขีดของมันแล้ว จวนจะออกพรรษาเท่าไรยิ่งเลอะ เรียกว่ามันไม่มีต้นไม่มีปลาย มันไม่สม่ำเสมอ พูดทุกปีทำไมค่อยจะได้ ตั้งข้อวัตรบิ๊บบไม่ถึงปีเลย เสีย เสียแล้ว จวนจะออกพรรษาก็เออแล้ว เกิดคุยกัน เกิดอะไรต่ออะไร อารมณ์ต่างๆ หลากอย่างเลอะ ชอบจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าผู้ปฏิบัติจะให้ดีนะท่านจะต้องรู้มันว่า อันนี้ทำไมถึงทำอย่างนั้น นี่เป็นเพราะว่ามันมองไม่เห็นโทษ

มาบวชในพระพุทธศาสนาก็อยู่กันอย่างนี้ ไม่มีอะไรมากหรอก เวลาเรารู้สึกออกไปแล้วนี้ ไปรบกันไปยิงกัน ยิ่งเฉียดกันทุกวันๆ อย่างนี้ยังชอบ อยากจะไปกันจริงๆ อันตรายมันใกล้เหลือเกินก็ยังยอมอย่างนั้น ทำไมมันถึงไม่เห็นนะ จะตายเพราะลูกกระสุนเขาจะยอมไป แต่จะตายเพื่อที่จะสร้างคุณงามความดีนี้ไม่ยอม

ดูแค่นี้ก็พอแล้ว ก็เพราะเราเป็นทาสมันนั่นเองแหละ ไม่ใช่อื่นหรอก เราดูเท่านี้ก็รู้จัก เพราะเราไม่เห็นโทษมัน ไปโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าฯ ไอ้โฮ ทหารบ้าง ตำรวจบ้าง ขาขาดก็มี แขนขาดก็มี เดินอย่างเต่าก็มี ขนาดนั้นยังวิ่งแข่งกันเลย คนขาเดียวมันวิ่งแข่งกันสนุกสนาน นี่เราก็ไปนั่งดู มันไม่เห็นโทษ อันนี้ก็หน้าอัครรรักษ์เหมือนกันนะ มันน่าจะเห็นแต่ยังไม่เห็น ถ้ายังไม่เห็นอย่างนั้นก็ออกไปไม่ได้ มันก็เวียนในวัฏฏะจนได้ นี่มันเป็นเสียอย่างนี้ ไม่พูดอย่างอื่นพูดถึงสิ่งใกล้ๆ นี่ก็รู้จัก

ถ้าเราพูดถึงว่าเกิดมาทำไมมนุษย์นี้ มันก็คงตอบปัญหาได้ยาก เพราะมันยังไม่เห็นนั่นเอง มันตกอยู่ในกาม ตกอยู่ในภพ ภพคือที่เกิด มันเป็นที่เกิดของเรา พูดกันอย่างๆ ที่เกิดของสัตว์ทุกวันนี้คืออะไร ภพนั้นสำหรับก่อชาติ มันจะไปเกิดในภพนั้นนะ ที่ไหนก็ช่าง มันเป็นภพ อย่างเช่นต้นไม้ในสวนของเรา มีต้นลำไยที่เราชอบๆ อย่างนี้ นั่นแหละคือภพอันหนึ่งถ้าเราไม่รู้จักมันด้วยปัญญา

มันเป็นภพอย่างไรละ คือเราจะมีสวนลำไยอยู่สัก ๑๐๐ ต้น ๑,๐๐๐ ต้น ก็ช่างเถอะ ขอให้ถือว่าบริเวณนี้เป็นต้นไม้ของเราทั้งนั้น แล้วมันจะไปเกิดเป็นตัวดั่งอยู่ทุกๆ ต้น เจาะอยู่ในนั้น แต่ตัวใหญ่มันนอนอยู่ในบ้าน แต่แขนงของมันไปเจาะต้นไม้อยู่

ทำไมถึงจะรู้จักว่ามันเป็นภพ มันเป็นภพที่เกิด คำว่า ภพ ก็เพราะอุปาทานว่า อันนี้ต้นไม้ของเรา สวนของเรา ถ้ามีคนเอามัดไปสับชี สับต้นลำไยตาย เจ้าของอยู่บ้าน ตายเดือดร้อน จะต้องไปต่อกัน จะต้องไปทะเลาะกัน จะต้องไปฆ่าไปแก่งกันอีก

ไอ้ที่มันไปทะเลาะกันมันไปเกิดตรงนั้นแหละ ภาพคือต้นไม้ที่อุปาทาน ยึดมันว่า อันนี้สวนเรา อันนี้ต้นไม้ของเรา จะไปเกิดตรงที่ว่ามันเป็นของเรา จะไปเกิดที่ภพอันนั้น อย่างปลูกลำไยหรือทุเรียนสัก ๑,๐๐๐ ต้นก็ดี ให้เขาไปสับเถาะ ต้นใดต้นหนึ่งในสวนนั้น มันถูกเราทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าอะไร มันไปเกิดตรงนั้น อยู่ตรงนั้น มันไปเกิดเมื่อเรารู้จัก รู้เพราะความไม่รู้ รู้จักว่าเขาไปตัดลำไยของเรา แต่ไม่รู้ว่า นี่ไม่ใช่ต้นไม้ของเรา เรียกว่ารู้ด้วยความไม่รู้ มันก็ต้องเกิดในภพนั้นซิ

วิญญูนี้ มันจะเกิดโดยวิธีอันนี้ คือมันติดภพอันนั้นอยู่ มันอาศัยภพ นั้นอยู่ มันจะพลอยไปดีใจในที่นั้น นี่ก็คือความเกิด มันจะพลอยไปเสียใจในที่นั้น นี่ก็คือความเกิด นี่มันวางยังไม่ได้ มันเป็นตัววิญญูทั้งนั้นแหละ สังสาระ ทุกข์ ทุกข์ในสงสาร มันก็เป็นไปตามวิญญู อันนี้ให้ไปคิดให้ไปพิจารณาดู

อะไรที่เรายึดว่านั่นเรานั้นของเรา นั่นแหละเป็นภพทั้งนั้น เห็นง่ายๆ ภาพนั้นมีไว้เพื่อจะเกิด อุปาทานนี้มีไว้เพื่อจะเกิด นั่นแหละ พระพุทธเจ้าท่านว่า มีอะไรก็อย่าให้มันมี ให้มันมีแต่อย่าให้มันมี ให้รู้จักว่ามีหรือไม่มีนั่นมันเป็น อย่างไร ให้รู้เรื่องตามความจริงของมัน อย่าให้มันเกิดทุกข์

ภพที่เราเกิดมานี้ละ มันอยากไปเกิดอีกใช่ไหม พระเณรเราทุกคนเคย เกิดมาจากไหนละ ที่ไหนที่เราเกิดมาเคยรู้ไหม เราอยากจะเข้าไปอีกใช่ไหม ตรงนั้น นะ นี่ดูซิ ทุกคนเตรียมตัวทั้งนั้น มันเกิดมาจากตรงไหนมันก็จะเข้าไปตรงนั้นแหละ จวนจะออกพรรษาแล้ว มันเตรียมตัวจะไปเกิดตรงนั้น อย่างนั้นมันน่าจะเห็น มันน่าจะรู้แหละ ถ้าไปเกิดตรงนั้นมันจะเป็นอย่างไรละ

ตัวขนาดนี้ไปอยู่ในท้องของคนมันจะอยู่ยากลำบากแค่ไหน ดูซิ ให้เรา อยู่ในกุฏิสักวันหนึ่งก็พอแล้ว ปิดประตูหน้าต่างไว้ อัดอัดเต็มทีแล้ว จะไปอยู่ในนั้น สัก ๑๐ เดือน ๙ เดือน ลองคิดดูซิ อย่างนั้นก็ยังไม่เห็นโทษของมันว่าเราอยู่ อย่างไร ว่าชาติมันเป็นทุกข์อย่างไร ก็ไม่รู้เรื่อง ยังอยากจะดันเข้าไปอยู่ในนั้น อีกหรือ ทำไม มันน่าจะเห็นแต่ว่ามันไม่เห็น

ทำไมมันไม่เห็น มันไปคาอะไร มันไปติดอะไรอยู่นะ ไปวิจัยเอาเองซิ ก็ เพราะมันมีภพมีชาติที่มันเกิด ไปดูรูปเด็กที่อยู่ในศาลานั้นสิ เห็นไหม ใครกลัวไหม ไม่มีใครกลัวหรอก เห็นเด็กที่มันนอนอยู่ในห้องมันก็เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น เรา อยากจะสร้างมันขึ้นอีกให้มันเป็นอยู่ ตัวเราก็อากจะไปนอนแช่ในนั้นอีก เช่อยู่ อย่างนั้น ทำไมไม่เห็นโทษมัน ไปเห็นประโยชน์มัน

ดูซิ นั่นคือภพ มันอยู่นั้นแหละ มันเวียนอยู่นั้นแหละ นี่พระพุทธเจ้าท่าน ให้พิจารณากันตรงนี้ พิจารณาดูเอาเถอะ แต่ว่าดูไปดูมาก็ยังไม่เห็น มันยังเตรียมตัว จะไปอยู่ทุกคนนั้นแหละ รู้ยู่ว่าไ้ตรงนั้นมันไม่ค่อยสบาย แต่มันก็อยากเอา ศีระะโผล่เข้าไปตรงนั้น ยื่นคอเข้าไปหาบ่วงนั้นอีก ทั้งที่รู้ว่าบ่วงนี้ ถ้าหากยื่นคอ เข้าไปถูกบ่วงมันจะลำบากก็รู้ยู่ แต่ก็อยากจะยื่นคอเข้าไปในบ่วงนั้นอีก ทำไม ไม่รู้ว่ามันเป็นอย่างนั้น อันนี้มันเป็นเรื่องปัญญาทั้งนั้น เรื่องเราจะพิจารณา

บางคนเมื่อเทศน์อย่างนี้ก็ว่า ถ้าอย่างนั้นก็บวชกันหมดละซิ จะไม่มีโลก กันหรือ โลกเราจะอยู่ได้อย่างไร

ไม่มีใครบวชหมดหรอก ไม่มีใครบวชหมด โลกนี้มันก็อยู่ได้เพราะคน หลงอย่างนี้ เรื่องนี้มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เท่าไรหรอก ผมก็บวชมา เข้าวัดตั้งแต่อายุ ๕ ขวบเลยพยายามมันอยู่อย่างนี้ แต่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องหรือสั้มัก่อน มารู้ เมื่อเป็นพระนั้นแหละ พอบวชมาแล้ว โอ้โฮ มันกลัวทั้งนั้นแหละ มันคล้ายๆ ว่า เห็นกามที่เขาอยู่นะ ไม่เห็นความสนุกกับเขา แต่เห็นความทุกข์มากกว่า

มันคล้ายๆ กับกลัวย่น้ำว่าไบหนึ่ง เราไปกินมัน มันก็หวานดีอยู่ มันมี รสหวานก็รู้ยู่ แต่เวลานี้รู้ยู่ว่าเขาเอายาพิษไปฝังไว้ในกลัวยไบนั้น แม้จะรู้ยู่ ว่า มันหวานเท่าไรก็ช่าง ถ้ากินไปแล้วมันจะตายไช้ไหม ความเห็นมันเป็นเช่นนั้นทุกที ว่าจะกินก็เห็นยาพิษฝังอยู่ในนั้นทุกทีนั้นแหละ มันก็เลยถอยออกมาเรื่อยๆ จนกระทั่ง มีอายุพรรษามากขนาดนี้แล้ว ถ้าเรามามองเห็นแล้ว มันไม่น่ากินเลยนะ

บางคนก็ไม่เห็น บางคนก็เห็นอยู่แต่อยากไปทดลอง ทดลองยาพิษ ไอ้ฝ่ามือมันมีแผลยาไปแตะของพิษนะ มันซิบซาบเข้ามาได้ สมัยก่อนผมก็เคยคิดเหมือนกัน เมื่ออายุพรรษาได้ ๕-๖ พรรษา นึกถึงพระพุทธเจ้า ปฏิบัติ ๕-๖ พรรษาก็ปฏิบัติได้แล้ว แต่เรามันห่วงโลก มันอยากจะกลับไปอีกแหละ จะไปสร้างโลกสักพักหนึ่งจะดีละกระมัง มันจะได้รู้เรื่องอะไรต่ออะไรดี พระพุทธองค์ท่านก็ยังมีราหูลเวีย ไอ้เรามันจะเกินไปละกระมัง

ก็นั่งภาวนาไปเรื่อยๆ ก็เลยเกิดความรู้มา ดีเหมือนกัน แต่พระพุทธเจ้าองค์นี้ น่ากลัวจะไม่เหมือนองค์ก่อน มันมาต่อต้านนะ องค์นี้น่ากลัวจะจมลงไปในโคลนเลย มันจะไม่เหมือนพระพุทธเจ้าองค์ก่อนละกระมัง นี่ มันต่อต้านกันเรื่อยมา มันเป็นเสียอย่างนั้น ตั้งแต่ ๖-๗ พรรษา ถึง ๒๐ พรรษานี้ โอ้ย มันรบกันขนาดหนัก เตี้ยนี้มันจะหมดกระสุนแล้ว ยิ่งมานาน กลัวพระเถรที่นี้มีกระสุนมากๆ อยากจะไปยิงกันอยู่นะ ถ้าหากว่ามันอยาก ก็คิดให้มันดีเสียก่อน

เรื่องกามทั้งหลายนี้ะ มันออกได้ยาก มันยากที่จะเห็น ที่มันจะเห็นได้ มันก็มีอุปายของมันอยู่ ผมว่ามันไม่แปลกอะไรกันเท่าไรกับเราฉันทะ เนื้อมันยัดเข้าไปในซี่ฟันของเรา แหม มันปวดมันเจ็บ จันท์ยังไม่เสร็จแต่ก็เอาไม้จิ้มมันออก เนื้อมันหลุดออกไปจากฟัน เราก็กบายไปพักหนึ่ง แล้วก็ไปอยากฉันทะเนื้ออีก แต่พอเห็นเนื้อมาก็ฉันทะอีก แล้วก็ไปอดอีก อดอีกก็เอาไม้ไปจิ้มออกอีก มันก็สบายสักนิดหนึ่งอีก เท่านั้นแหละ เรื่องของกามไม่ใช่อื่นหรอก เท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ ไอ้เนื้อมันอุดซี่ฟันมันก็เป็นอย่างนั้นแหละ ทุรนทุราย เอาไม้จิ้มออกก็สบายไปพักหนึ่ง ไม่มากไปกว่านี้ อันนี้ก็เหมือนกัน อึดอัด อึดอัด เอามันออกสักนิดหนึ่ง โอ้ย เท่านั้นแหละ ไม่รู้ว่ามันเรื่องอะไร เรื่องบ้าๆ บอๆ

อันนี้ไม่มีใครสั่งสอนเราหรอก เราคิดของเราไป พิจารณาไปเรื่อย เรานั่งภาวนาอยู่ก็เห็นว่า ไอ้เรื่องกามนี้คล้ายๆ กับรังมดแดงใหญ่ๆ เราเอาไม้ไปเหยียดยิ่งเหยียดยิ่งหล่นมาไล่ มดมันหล่นลงมาไล่หน้าไล่ตา แสบหูแสบตา นั่นก็ยังไม่เห็นโทษมัน

การปฏิบัติเป็นเรื่องละ เป็นเรื่องวาง

เป็นเรื่องถอน เป็นเรื่องเลิก

ต้องเข้าใจอย่างนั้น

ทุกอย่างมันจึงจะเป็นไปได้

